

Saarna Karjasillan kirkossa kynttilänpäivänä 8.2.2015

Jumalan salattuihin, jo toteutuneisiin suunnitelmiin kuuluu, että hän valitsi Israelin kansaksi, jonka vaiheiden välityksellä hän ilmoitti tahtonsa koko ihmiskunnalle.

Hän valitsi juutalaisen tyttösen, Marian, Poikansa äidiksi. Jeesus varttui juutalaisessa perheessä.

Juutalaisten pyhä kirja, Vanha testamentti, on myös meidän pyhä kirjamme. Kymmenen käskyn laki on yhteiskuntamme moraalinen selkäranka. Vanhassa testamentissa on kuitenkin myös sellaista, mikä ei siirtynyt kristillisen kirkon elämään. Keskeisin juutalaisuuden ja kristinuskon ero näkyy suhtautumisessa Jeesukseen. Juutalaiset eivät tunnusta häntä kuolleista herätetyksi, ylösnousseksi Herraksi, Maailman Vapahtajaksi.

Kristinuskko on kulkenut pitkän tien vapautuessaan monista taustayhteisönsä, juutalaisuuden säädöksistä.

Yksi näistä juontaa juurensa kynttilänpäivän vanhaan nimitykseen, Neitsyt Marian puhdistuspäivä. Taustalla on ajatus vasta synnyttäneen naisen epäpuhtaudesta. Näkemys siirtyi juutalaisuudesta kristinuskoon, vaikka se onkin uskollemme vieras. Vanhimmat teistä ehkä muistatte "kirjoittamattoman lain", jonka mukaan äiti ei synnytyksen jälkeen saanut liikkua kodin ulkopuolella, ennen kuin hän noin 40 päivää synnytyksen jälkeen oli käynyt kirkossa tai pappilassa kirkoteltavana. Tämä on esimerkki kirkon elämään aikanaan pesiytyneestä perinteestä, joka hyvin joutui väistymään uuden tieltä.

Kirkollisia perinteitä ja tapakulttuuria arvioitaessa on tarpeen kysyä, edistävätkö ne ilosanoman toteutumista.

Jokainen meistä tuntee ainakin jonkin verran juutalaista tapakulttuuria.

Olemme kuulleet juutalaisista ruokasäädöksistä, puhtaista ja epäpuhtaista ruuista.

Tiedämme että Mooseksen ajoista lähtien juutalaisen lain vaatimukseen kuuluu poikalasten ympärileikkaus. Liiton merkiksi myös Jeesus ympärileikattiin 8 päivän ikäisenä.

Uuden ja vanhan liiton rajalla, aikakausien käänteessä juutalaisen perinteen erityinen tehtävä oli valmistaa ihmisiä kohtaamaan lähelle tuleva, ihmiseksi syntynä Jumala, Jeesus Kristus.

Herran tulotien valmistaja, huutavan ääni, viimeinen vanhan liiton profeetta saarnasi: "Kääntykää! Taivasten valtakunta on tullut lähelle".

Monelle hurskaalle juutalaiselle isien usko ja perinteet olivat este uuteen uskoon tunnustautumiselle.

He olivat lukeneet pyhät kirjoitukset. He tunsivat ne tarkoin.

Mutta ymmärsivätkö he lukemansa?

Jeesus ei täyttänyt heidän messiasodotustaan. Monen kohdalla kävi niin, että tiukka pitäytyminen kirjaimeen lukitsi sydämen ja mielen. He eivät olleet avoimia Jumalalle, joka yllättää, tulee lähelle, on läsnä ja koskettaa.

Apostoli Paavali, kokenut lainopettaja, todistaa väkevästi: "Kirjain kuolettaa. Henki tekee eläväksi".

Kirjaimen lisäksi myös oppi saattaa kuolettaa. Jos oikeasta opista tulee elävää Jumalaa tärkeämpi, ei sydämessä löydy tilaa rakkaudelle. Meistä tulee itseemme käreitä ja ennakkoluuloisia. Emme ota riskejä, koska varomme tekemästä virheitä. Emme uskalla rakastaa. Tällaisen elämän petollisuus

on siinä, että luulemme elävämme Jumalalle, mutta elämmekin vain itsellemme.

Vanhan Simeonin tie on toinen. Hän tunsikin kirjoitukset. Mutta hän ei elänyt kirjaimien kahleissa. Hän oli avoin elämän yllätyksellisyydelle. Hän etsi elävää Jumalaa. Hän oli perehtynyt Jumalan lupauksiin. Kun vanha Simeon kohtaa Jeesus-vauvan temppelissä, hän kohtaa Pelastajansa. Hän katsoo Kristusta, tosi ihmistä ja tosi Jumalaa kasvoista kasvoihin. Hän näkee vauvassa ristin miehen ja kuoleman voittajan.

Jumalan kirkkaus valaisee Simeonin sydämen ja mielen. Hän käsittää omakohtaisesti, että tässä hetkessä, juuri nyt, Jumalan lupaus on täyttynyt. Simeon tarttuu hetkeen rohkeasti. Hänet valtaa ilo, riemu ja vapaus.

Simeon on esimerkillinen ihminen ja tiennäyttävä. Myös keskuudessamme tänään elävien vanhojen ihmisten elämäkokemus ja seestynyt viisaus voi avata meille nuoremmille uusia ja arvokkaita näkökulmia elämään.

Sukupolvelta toiselle siirtyvän kristillisen perinteen erityinen tehtävä on säilyttää ilosanoma puhtaana ja tuoda valo aikaan, joka juuri nyt on käsillä.

Ajattelen että teillä, vaativaan tehtävään tänään siunattavilla seurakunnan luottamushenkilöillä on erityinen vastuu kristillisen perinteen siirtämisessä sukupolvelta toiselle.

Tänään, kynttilän päivänä, tahdon muistuttaa mieleenne Jeesuksen sanat "Te olette maan suola - Te olette maailman valo". Toki nämä velvoittavat sanat on osoitettu meille kaikille muillekin kirkossa tänään läsnä oleville. Tämä on vaativaa puhetta.

On kuitenkin niin, että Uudessa testamentissa ei ole ainoatakaan kehotusta ilman lupaus voimasta, jonka matkaan Saattaja lahjoittaa. Mestari lähettää oppilaat matkaan ja evästä lupauksella: "Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti" (Mt 28:20). Evästys on välttämätön, koska oppilaat ovat täydellisesti riippuvaisia Jumalan lahjoista. He eivät loista omaa valoaan. He loistavat taivaan valoa. He ovat suolana maailmassa, koska he tekevät Lähettäjänsä tekoja.

Mitä ovat ne Lähettäjän teot, joita meitä tänään kehoitetaan tekemään? Löytyykö teille yhteinen nimittäjä? Kun hapuillen etsimme vastausta, voimme muistella, keitä Jeesus vuorisarnassa julistaa autuaiksi. He ovat ihmisiä, jotka ikävöivät. He ovat erehtyviä, epäonnistuvia ja järkkyviä ihmisiä. Heillä on omakohtainen kokemus: en riitä itselleni. Tarvitsen Korkeamman apua. Omiin rajoihin törmääminen on tehnyt elämästä rukousta. Toivo on löytynyt yhteydessä Jumalaan. Usko häneen, jolle kuolleetkin elävät, on antanut elämälle mielen ja tarkoituksen. He ovat kuulleet ilosanoman ja ottaneet sen vastaan. He ovat autuaita, siunattuja, onnellisia. Näille ikävöiville Mestari sanoo: "Te olette maan suola... te olette maailman valo". Tätä taustaa vasten alkaa hahmottua, että Lähettäjän teot, joita meitä tänään kehoitetaan tekemään, eivät välttämättä ole suureellisia. Ne ovat maanläheisiä arjen tekoja kodeissa ja työpaikoilla. Yhteinen nimittäjäkin löytyy. Ne ovat tekoja, jotka heijastavat Taivaan Isän valoa ja rakkautta. Teot ovat välittämistä.

Täältä Herran huoneesta lähdetään arkeen. Kristus ruokkii ja ravitsee sovituksen ilolla pyhässä sanassa ja pyhässä ehtoollisessa. Tässä kosketuksessa Jumalan kirkkaus, joka säteilee Kristuksen kasvoilta, opitaan tuntemaan ja se levittää valoaan.